

gedicht voor het blijven of het gaan van chun sheng yan

het pad dat leidt naar het graf van de vrouw van zijn vader
is voor de zoon harder het galmen van zijn voetstappen
maakt het graf van zijn moeder ruimer
in haar witte kleren is ze een vis
die spartelt

geen stam wacht op de tanden van een zaag in een papierfabriek
geen boom ambieert het om bedrukt te worden
met een verzoek of een procedure om te mogen bestaan
voor de zee voelen de handen van de echtgenoot
die zijn vrouw mist na de geboorte van hun zoon droger
de netten die hij uitwerpt zijn stijver
het gewicht van zijn ogen is niet licht genoeg meer
om te dansen op de golven

wanneer de regels die we hebben afgesproken
voor het schrijven van een gedicht wetten worden
zijn de gedichten die we schrijven
voor de politie

we moeten ze opbergen en meenemen
naar het bos waar ze uitkomen

de chinese staat heeft zichzelf in behandeling genomen
de nederlandse regering weet niet meer waar
ze haar barmhartigheid heeft gelaten

ik heb twee handen die kunnen werken
ogen die willen helpen zoeken

ik ben niet verzekerd
van wat ik bezit

ik heb een stuk plastic in mijn jaszak
waarop staat dat ik van hier ben

en ook mijn moeder is een vis

als ze hoort wat wij elkaar aandoen
spartelt wat er van haar over is

op de planken in mijn hoofd

